

How to copy air...

*Een blog schrijven... Een blog over deze week in Zuid Korea schrijven... Over een week, die voelde als een maand... Een blog over iets wat ikzelf eens nog niet helemaal kan begrijpen... Het voelt alsof je een voorstelling met woorden probeert te verklaren, te begrijpen. Maar soms is iets gewoon niet in woorden uit te leggen, en verstoort je de magie van een ongrijpbare ervaring...
However; ik zal het proberen... Proberen, de magie een klein beetje vast te houden...*

Kara-oke of het lege orkest

Het land van de gangnam-style, van gekopieerde lucht, van lege orkesten in verstopte kelderruimtes waar verborgen verlangens door gekopieerde Amerikaanse karaokeliedjes worden bezongen. Het land waar je met de politieauto naar het theater wordt gebracht en uiteindelijk met de politieagente op de selfie staat te glimlachen...

Het is een waanzinnig theaterland, binnen maar vooral buiten het theater. Je loopt door zo veel facetten en lagen van het menselijke zijn, die in al zijn kopieën en complexiteit een tragikomische eerlijkheid krijgen. Je weet soms niet meer waar het begint; in de glanzende stalen geautomatiseerde theatercomplexen, waar je via roltrappen de grote zaal in wordt getransporteerd? Of buiten bij de ingangstrappen waar 15 vrouwen hurkend de laatste stoeprandjes met de hand verven? Waar is de 'echte' backstage?

Soms moet je in de kelder kijken om daar achter te komen.

In Zuid Korea in de karaokekelder...

CopyCulture

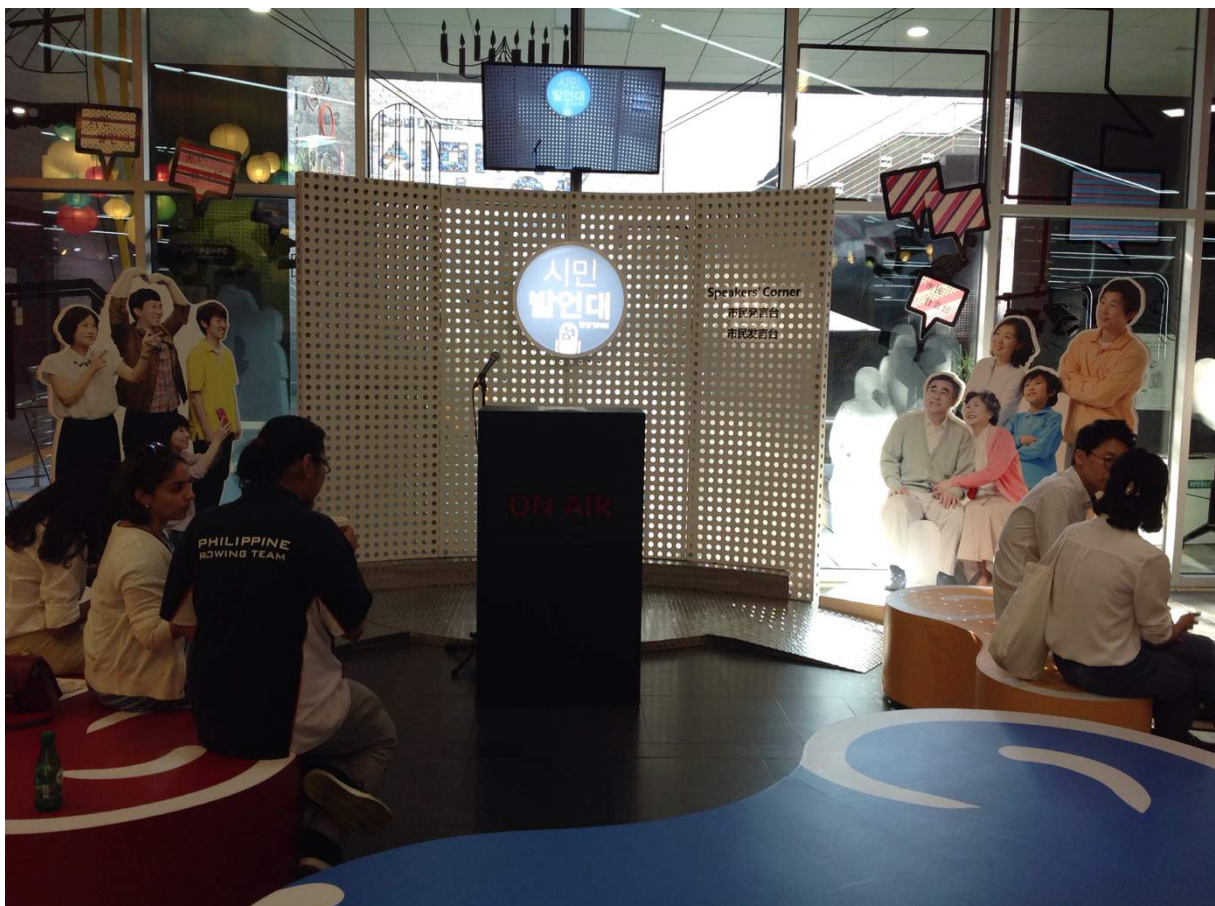
Het lijkt een geautomatiseerde wereld waarin je wordt bewogen. Alles lijkt op jou te reageren en met je te interacteren; lichtsensoren, camera's, pratende verkeerslichten, zelfs het wc (met brilverwarming) weet blijkbaar wanneer je klaar bent...

De winkelstraten zijn een grote shiny licht- en muziekinstallatie, waarin ieder winkel probeert je via al jou zintuigen naar binnen te lokken. Er zijn zoveel reclameborden, die de letterlijk laatste houvast van de winkelconstructie lijken te zijn.

Maar stap je even uit het electriciteitsspektakel in een kleine enge zijstraat, loop je in een tegenovergestelde - extreem geurende - onderwereld binnen; een chaotisch volle encensering van dierlijk en menselijk vlees.

Deze geuren worden gemixt met ontelbaar vele aircó's, die je overal met extra lucht verzorgen. Alles lijkt een eigen dubbeling te hebben; zelfs de lucht wordt gekopieerd...

En absurd genoeg wordt het door al deze lagen des te eerlijker; de kopie als culturele identiteit...

Tambourinmeisje en Sinter Klaas

Mij viel op tijdens de IETM meetings dat in de actuele Aziatische kunstscene er een grote noodzaak is om hun eigen identiteit te formuleren; wat is Aziatische hedendaagse kunst eigenlijk? Hoe onderscheidt ze zich van de Europese vorm? Is er een verschil?

Ik werd mij binnen deze discussie vooral van mijn eigen kijkmanier bewust. Hoe voorbeïnvloed beschouw je ander werk door je eigen culturele achtergrond, waarin je hebt geleert hoe een 'goed' theatrale vorm eruit hoort te zien? Hoe beschouw ik werk zonder dat ik echt de culturele context ken, waarin het is gemaakt? En wie ben ik, om daarover ueberhaupt te oordelen, een blog te schrijven. Wat weet je van iemand na 1 week?

In een afgetrapte karaoke kelder (die avond was voor mij trouwens de mooiste 'voorstelling' van de hele week) had ik een boeiend gesprek met een Koreaanse choreograaf waarin deze identiteitsvragen opkwamen. Ze voelde zich helemaal thuis in de afgesloten karaokekamer, greep meteen het tambourin en vertelde dat ze vroeger altijd het tambourinmeisje wordt genoemd want ze nooit mocht zingen. Ze kende alle teksten uit haar hoofd en bloeide helemaal op. Ik voelde mij een beetje zoals op die Nederlandse Sinter Klaas avonden en al de binnenfamiliaire gedichtrituele, die voor mij als Duitse toch nog steeds niet helemaal te begrijpen zijn. In de karaokekelder werd de term 'cultureel verschil' voor mij toch best relativ...

Maar wat is cultuur dan eigenlijk? Is het uiteindelijk maar een willekeurig idee, wat zo vaak door ons mensen wordt gecopieerd, dat het op een bepaald moment geaccepteerd wordt; en dan wordt het gewoon 'cultuurgoed', dan noemen we het identiteit?

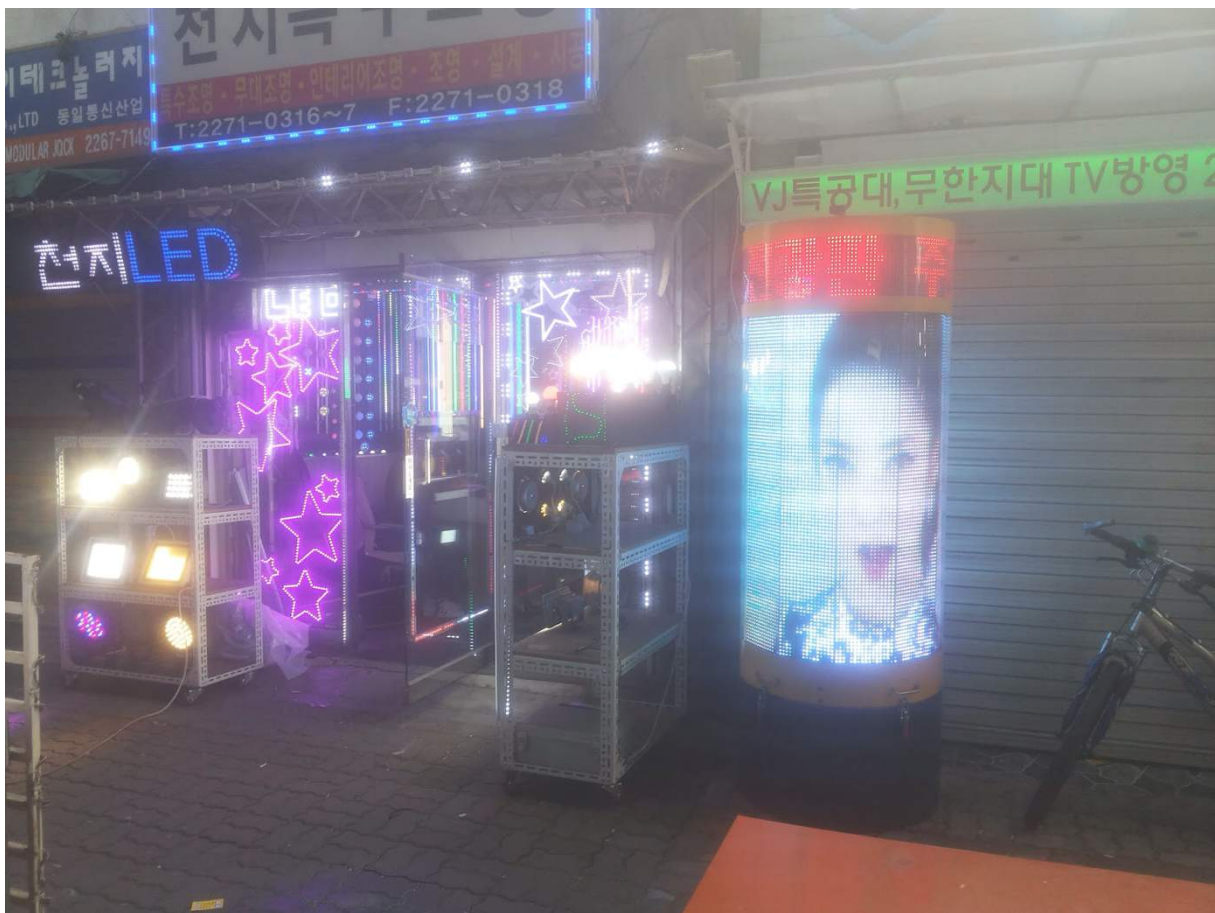
Misschien moet ik daarvoor wel eens een hele maand in zo een karaoke kelder zitten, om dat uit te vinden...

Fortsetzung folgt...

Na een week moesten we dit groot inspiratie paradijs helaas al weer verlaten; nog steeds met de grote vraag wat er achter al die reclameborden en lichtfacades zit...

Een week is te weinig om dit te kunnen begrijpen maar voor mij was deze reis een begin van een spannend zoektocht. Ik ben zo geïntrigeerd dat ik zeker terug wil komen; Uitvinden wat achter al die lichtreclames zit, wanneer 'ja' ook echt 'ja' betekent, in de kelder duiken, of veelmeer het liefst een hele residentie in een karaokekelder verbrengen...

Groot dank aan dutch performing arts voor deze inspirerende eerste uitwisseling...